

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 kwietnia 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację K. sp. z o.o. w W. (powód), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 5 stycznia 2015 r., XVII AmA (...), oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK) z 29 sierpnia 2012 r., nr RWA(...), uznającej działania powoda, wymienione w sentencji decyzji, za naruszające obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej z poszanowaniem dobrych obyczajów i słuszych interesów konsumenta, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.) oraz stanowiące praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określone w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie

konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej jako uokik) oraz nakładającej na powoda karę pieniężną w wysokości 85.500 zł.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód oparł na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które zostało sformułowane w sposób następujący: „w kontekście nakładania administracyjnych kar pieniężnych (prawo karne sensu largo) na podstawie art. 111 uokik za naruszenie obowiązków informacyjnych, przez przedsiębiorców, których działalność jest zupełnie nieregulowana prawnie (brak sprecyzowanego prawem zakresu obowiązków informacyjnych), podczas gdy dotychczasowe orzecznictwo przedmiotu dotyczyło przedsiębiorców regulowanych (telekomunikacyjnych), tj. dokładnie w wyrokach Sądu Najwyższego III SK 45/10, III SK 1/10 i III SK 5/10, które nie dotyczą branży windykacyjnej, zaś Prezes UOKiK i Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej występowali w tych stanach faktycznych w charakterze organów regulacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W przypadku powołania się skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudence i prawa pozytywnego. Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do

samemu postawieniu pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Sposób sformułowania przez powoda we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienia prawnego nie pozwala na jego merytoryczne rozpoznanie już chociażby z tej przyczyny, że nie stanowi logicznie postawionego pytania czy też twierdzenia. Powód wprawdzie wskazuje przepis prawa, z którym wiąże zagadnienie prawne, jednakże nie wykazuje jaki problem interpretacyjny dotyczący tego przepisu ma zostać rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy. Problemu tego i uzasadnienia jego istotności należałoby zatem poszukiwać w innych elementach skargi kasacyjnej, co jednak nie jest rolą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu.

Sąd Najwyższy zauważa ponadto, że rozstrzygnął już kwestie nakładania kar pieniężnych przez organy regulacyjne na przedstawiciela branży windykacyjnej w wyroku Sądu Najwyższego z 30 listopada 2016 r., III SK 67/15 (LEX nr 2188798), co dodatkowo, przy braku należytego umotywowania, przesądza iż nie ma publicznoprawnej potrzeby merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powoda.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.